



Валери Иванов

Ваятел

Криволичих, докато сгреша попътното лутане.
Извървах летни и зимни порои,
като звяр хищен ръфах нощите,
за да обладая умората;
като нафора в грешната паст на праведника –
глътка озон отпивах при пробуждане...
Безпощадно и гибелно ваех сълзи
пред очите на бездарни безличници –
аутсайдери и неудачници,
които ме презираха някак естествено
и ми лепваха изкуствени прякори...
И от суета разбивах светли блянове,
ненабленувал се на щастие.
Докоснах с устни небесното тайнство,
в което никой няма приятели.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11086>]